Tajemství hraběnky Anny

Clare Marchant

1569

Večeře se chýlila ke konci a já se snažila zakrýt svou nudu. Přiložila jsem si dlaň na ústa a zívla. Babička, sedící opodál, se na mě zamračila a nenápadně zavrtěla hlavou. Byla si dobře vědoma společenských pravidel, která bych měla dodržovat, mně ale sotva záleželo na tom, jestli budu působit nezdvořile.

Na návštěvu zavítal náš otčím, vévoda z Norfolku, a my všichni – já i moji tři mladší sourozenci – jsme s ním museli povinně usednout ke společné večeři, během níž nás stejně zcela ignoroval. Po smrti našeho otce, lorda Greystokea, připadlo jeho jmění a nemovitosti mému mladšímu bratru Georgeovi, kterému bylo tehdy pouhých pět let. Naše matka se ocitla ve finanční tísni, a tak se narychlo provdala za vévodu. Necelé dva roky poté však zemřela při porodu a spolu s ní i děťátko.

Krátce nato nás s babičkou z matčiny strany poslali sem do Barnhamcross Hall, starého přestavěného kláštera v Norfolku, kde jsme strávili poslední dva roky. Neoplýval zdaleka takovým okázalým přepychem jako hrad Arundel, kde jsme žili dříve, ani jako hrad Greystoke v Cumberlandu – rodové sídlo našeho otce, kde jsme všichni přišli na svět a jež nyní čekalo, až George dosáhne plnoletosti a ujme se svého dědictví. I bratr už byl znuděný a neklidný, a když jsem na něj pohlédla, nemohla jsem se ubránit úsměvu. Vestu

měl úplně nakřivo a neposedně se vrtěl na židli. Vyrůstal bez matky a naše ubohá babička byla příliš stará na to, aby ho dokázala zvládnout, takže to zůstalo na mně – musela jsem se o něj starat a naučit ho pokud možno vše, co jako pátý baron Greystoke bude potřebovat.

Babička ho už zřejmě nedokázala déle udržet, protože jsem spatřila jen letmé mihnutí jeho tmavě zelených kalhot, když vyklouzl od stolu a zmizel ve dveřích. Vrhla jsem pohled na vévodu, nicméně ten si toho podle všeho nevšiml a já si oddechla úlevou. Kdyby dospěl k závěru, že je můj bratr nevychovaný, mohl by ho poslat do jiné rodiny, jak bývalo zvykem, aby se naučil šlechtickým způsobům. To se dříve či později stejně stane, ale zatím jsem ještě nebyla připravená se s ním rozloučit.

Stačila jsem sníst sotva dvě sousta skořicového krému, když vtom se z galerie nad námi ozval příšerný výkřik a vzápětí rána přímo z místa, kde se nacházel Georgeův nejcennější majetek – obrovský houpací kůň v životní velikosti, kterému říkal Hal. Vyskočila jsem na nohy a rozeběhla se ke schodům. Ostatní členové domácnosti mě následovali. Vévoda bral schody po dvou, jenže já byla rychlejší a k té strašlivé scéně jsem dorazila první. Jakmile mě vévoda dostihl, na jeho tváři se mihl nepatrný úšklebek, který hned zase zmizel.

George ležel na zemi, kolem jeho hlavy se rozlévala kaluž krve a zbarvovala podlahu do ruda. Oči měl široce rozevřené, ale jeho hlava byla nepřirozeně vykroucená, takže jsem okamžitě pochopila, že se vlastně na nic nedívá, neboť z něj už vyprchal veškerý život. Hubené nohy v zelených nohavicích měl stále propletené s Halem, který se rovněž zřítil na podlahu. Všimla jsem si, že kůň má jednu přední nohu odtrženou od trupu. Musela jsem ji překročit, abych se k Georgeovi dostala. Poté jsem klesla na kolena. Okolní prostor zaplnil příšerný, drásavý řev a já si přála, aby ustal. Pak jsem si ale uvědomila, že ten zvuk vychází ze mě a neustává – jako by snad nikdy neměl skončit. Někdo se mě snažil odtáhnout, jenže já se vzepřela. Položila jsem si Georgeovu hlavu do klína a začala ji kolébat.

Vysokými kružbovými okny, dochovanými ještě z klášterních časů, pronikal na galerii jasný sloupec světla a vytvářel kolem bratrovy hlavy svatozář. Svatozář padlého vojáka. Právě na vojáka si bratr tak rád hrával, když rajtoval na svém dřevěném koni. Do nosu mi stoupal kovový pach krve a v ústech jsem cítila nasládlou chuť skořice, protože jídlo, které jsem právě pozřela, se mi nezadržitelně dralo do krku. Čísi ruce mě chytily za paže,

odtáhly mě od bratra a já jen bezmocně sledovala, jak náš majordomus Richard zvedá George ze země a odnáší ho pryč, přičemž za sebou zanechává krvavou stopu. Bratrovy mrtvé oči se dál vpíjely do mých, jako by mě prosily, abych něco udělala, abych ho zachránila. Ale bylo už příliš pozdě.

Vydrápala jsem se na nohy. V těžké, krví nasáklé róbě to nebylo vůbec snadné. Můj nevlastní otec, vévoda, stál opodál. Zatímco jsem ho pozorovala, mlčky natáhl ruku a osoba, kterou jsem nedokázala rozpoznat, mu do ní vložila dva dřevěné kolíky. Vévoda si je zasunul do kapsy a odkráčel směrem ke svým soukromým komnatám. Znovu jsem se podívala na koně a v tu chvíli mi došlo, co se právě stalo. Halova noha už nebyla připevněná ke zbytku koně, protože někdo odstranil spojovací kolíky. Teď jsem jasně viděla, že kolíky chybí. Kůň byl tedy úmyslně poškozen, aby George spadl. Mého divokého, rošťáckého, osmiletého bratra právě zavraždili na příkaz našeho otčíma. Proč ale, proboha, vévoda něco tak zrůdného nařídil?

Barnhamcross Hall se následující měsíc ponořil do smutku. Mé emoce se zmítaly mezi hlubokým žalem nad bratrovou smrtí a spalující zuřivostí, neboť jsem už znala pravdu: nebyla to nehoda. Babička se uzavřela ve svých komnatách a ukázala se jen na pohřbu. Šlo o tichý a skromný obřad. Proběhl v kapli, jež kdysi bývala součástí kláštera, a poté bratra uložili na hřbitov vedle jeptišek. Moje sestry se pohřbu nezúčastnily, jelikož od Georgeova skonu je drželi v dětském pokoji. Měla jsem tam s nimi zůstat i já, ale neposlechla jsem. Potulovala jsem se místo toho chodbami, ukrývala se ve stínech, poslouchala rozhovory, které měly mým uším zůstat utajeny, a hledala odpovědi.

Našla jsem je šest týdnů po bratrově smrti, když jsem odpočívala na lavici v okenním výklenku na galerii a dívala se dolů na zeleninovou zahradu. Mladý pomocník sklízel cibule a téměř se mu podařilo vykouzlit mi úsměv na rtech, když jednu z nich popadl za nať, roztočil ji nad hlavou a mrštil jí po děvečce, která zrovna trhala květiny a pečlivě je ukládala do svého košíku. Mířil přesně. Cibule dívku trefila přímo do zadnice. Odložila košík na zem a otočila se, aby zjistila, kdo to udělal. Ačkoli jsem neslyšela její vyčítavá slova, podle toho jak měla založené ruce, jsem pochopila, že je nanejvýš popuzená. A pak k mé radosti cibuli sama roztočila a hodila ji zpět po chlapci. Musel se přikrčit, aby se vyhnul zásahu. Život šel dál, i když to pro mě bylo nepředstavitelné.

Na galerii jsem se Georgeovi cítila nejblíž. V místě, kde dřív stával Hal, byly od těžkých houpacích oblouků koně v podlahových prknech vytlačené důlky. Toho dne mě zakrývaly těžké vyšívané okenní závěsy. Vévoda s jedním ze svých mužů vešel dovnitř. Tiše si spolu povídali, takže mě vůbec nepostřehli. „Víš to jistě?“ zeptal se vévoda. „Opravdu všechno připadne jeho sestrám? Cumberlandské panství i veškeré jmění? Až je zdědí, budou nesmírně bohaté. A já ty pozemky rozhodně musím získat. Skotsko je navíc co by kamenem dohodil, takže mají obrovskou strategickou hodnotu – a to nejen pro mě. Budou je chtít i ostatní. Kluk je mrtvý, a já přesto nemám to, co potřebuju. Moje práce tak bohužel ještě neskončila.“

Zamířil z galerie ke schodišti a já vyčkávala ve svém úkrytu, dokud jsem si nebyla jistá, že odešli. Teprve pak jsem vylezla ven. Moje podezření se potvrdilo. Náš otčím někomu nařídil poškodit Hala a zinscenoval nehodu, která zabila mého bratra. A já právě vyslechla, proč to udělal. Chtěl panství Greystoke kvůli tomu, že leží v těsné blízkosti Skotska a všem penězům, které k němu patřily. Toužil po dědictví, které nyní připadlo mně a mým sestrám. Když jsem stála na místě, kde v prohlubních po Halových houpacích ližinách dosud ulpívala Georgeova krev, cítila jsem, jak mi hruď spaluje sžíravá hořkost.

O týden později vévoda nechal naložit své věci na povozy, neboť se chystal přesunout jinam. Měl to tak ve zvyku; svůj čas trávil buď u dvora se svou sestřenicí královnou, nebo cestováním po svých četných sídlech. Do Barnhamcross Hall přijížděl jen zřídka a já upřímně doufala, že k tomu už nikdy nebude mít důvod. Nicméně za to, co spáchal, ho přinutím zaplatit – i kdyby to mělo trvat věčnost.

Sotva Barnhamcross Hall opustily poslední povozy, povolal mě do svých komnat. Seděl u krbu, oděný do cestovního pláště, a dlouhé nohy ve vysokých naleštěných kožených jezdeckých botách měl natažené před sebou. Vešla jsem a zastavila se před ním. Nohy se mi třásly, ale zatnula jsem kolena a odmítala udělat pukrle. Následovala dlouhá chvíle ticha, jelikož ode mě tento projev úcty očekával. Já mu však nehodlala vyhovět, neboť jsem k němu žádnou úctu necítila. Ticho se protahovalo, až si nakonec odkašlal a vstal.

„Anno, přemýšlel jsem o tvém sňatku,“ pronesl.

Teď už jsem nemohla mlčet. „Můj pane, zřejmě jste zapomněl, že mi je teprve dvanáct let. Jsem na vdavky příliš mladá. Kdybyste nás navštěvoval častěji, možná byste to věděl."

„Jsem si vědom tvého věku," odsekl. „Budeš zasnoubena s mým nejstarším synem Philipem, dědicem veškerého mého majetku. Všechno mé bohatství a pozemky budou jednoho dne jeho a ty se staneš lady Howardovou. Jde o vskutku vysoké postavení, což nepochybně dokážeš ocenit i ty. Tvoje sestry budou později zasnoubeny s dalšími dvěma mými syny, Williamem a Thomasem. A já budu spravovat váš majetek, dokud nebudete plnoleté."

„To nepřipustím," sykla jsem mezi zuby a sledovala, jak mu po krku pozvolna stoupá červená skvrna, až byla celá jeho tvář rudá potlačovaným hněvem. „Sama si vyberu manžela, až na to budu připravená – přesně tak, jak by si to přáli moji rodiče. A nedám vám svolení dotknout se našeho dědictví." Už v okamžiku, kdy jsem to vyslovila, jsem věděla, že ho nedokážu nijak zastavit.

„Jsem tvůj poručník." Vévoda vstal, výhružně se nade mnou tyčil a já byla nucena zaklonit hlavu a vzhlížet k němu. Bolestně jsem si uvědomovala, že jsem vydaná napospas člověku, který před pouhými pár týdny nechal zcela bez skrupulí zavraždit mého sourozence. „Žádný muž si tě nevezme za ženu bez mého svolení, a to já nikdy nikomu neudělím. Jsem tvůj ochránce, a je tedy na mně, abych rozhodl, koho si vezmeš – což jsem už udělal. Jakmile to bude možné, uspořádáme malou zásnubní oslavu, a až ti bude čtrnáct, proběhne svatební obřad." Bez dalšího slova odešel z místnosti. Když mě rázným krokem míjel, zavadil mi o rameno a málem mě srazil na zem. Dopotácela jsem se ke křeslu, v němž před chvílí seděl, a klesla do něj. Domnívala jsem se, že můj život už nemůže být horší, ale to jsem se spletla. Budu s vévodou spoutána až do jeho smrti. Pohlédla jsem na dveře, kterými právě prošel.

„Navždy si budete muset hlídat záda." Řekla jsem ta slova nahlas, jako by snad mohl stát za dveřmi a poslouchat, přestože jsem věděla, že tomu tak není. Slyšela jsem výkřiky z nádvoří, kde nasedal na koně a chystal se k odjezdu. „Ať už se stane cokoli, pomstím smrt svého bratra."

* * *

2025

Sarah zabrzdila, aby protijedoucí auto mohlo překonat úzké mosty. Cítila, jak dům po její levici bdí a čeká na ni. Jeho ponurá fasáda jako by potlačovala sluneční svit. Trvalo to celých jednadvacet let, ale teď ji přece jen přitáhl zpět.

Několik týdnů se snažila vymyslet důvod, proč žádost o návštěvu odmítnout, ale nakonec nedokázala najít slova, která by ve své odpovědi mohla použít. Cordeliin dopis naznačoval, že jde o závažnou situaci, a na Sarah dolehlo tíživé břemeno povinnosti. Věděla, že nikdo jiný nepřijede. A že její kmotra, otcova sestřenice z druhého kolene, by ji o to nežádala, kdyby se mohla obrátit na někoho jiného. Nicméně sbalit si malý kufřík, jelikož tu nehodlala zůstat ani o chvilku déle, než bude nutné, a zajít k sousedce, aby jí řekla, že odjíždí, ji stálo skoro nadlidské úsilí.

Ale byla tady. Právě projela Thetfordem a za okamžik překročí ony tři mosty klenoucí se nad místem, kde se stékají dvě řeky, Thet a Ouse. *Mosty řeholnic.* Volant svírala tak silně, až jí zbělely klouby na prstech, a pomalu popojížděla vpřed.

Teď, když dorazila, by nejradši pokračovala v jízdě. A bylo jí jedno kam, hlavně aby nemusela být tady. Ale čekali ji a ona věděla, že ať už to bude jakkoliv těžké, za třetím mostem odbočí vlevo a vydá se po cestě vedoucí k velké impozantní železné bráně, zavěšené na starých cihlových sloupech u vjezdu k domu její kmotry. Šlo o budovu postavenou ve čtrnáctém století, jež původně sloužila jako klášter. Po reformaci ji získal čtvrtý vévoda z Norfolku, který ji následně přestavěl na obytné sídlo. V georgiánské době se dočkala dalšího rozšíření a navzdory své velikosti a zašlé kráse byla po mnoho let klidným útočištěm. Pro Sarah však nyní představovala místo, kde skončily její sluncem zalité vzpomínky na dětství.

Brána byla otevřená, jedno z jejích křídel se poněkud vychylovalo do strany, a soudě podle množství trávy a plevele, které jí prorůstaly, ji nikdo už delší dobu nezavíral. Sarah se zamračila. To nebylo zrovna bezpečné. Během své přítomnosti se postará alespoň o to, aby někdo vyčistil pozemek a srovnal a přetřel zrezlé železo. Příjezdová cesta na tom nebyla o nic lépe – uprostřed se táhl nízký hřeben zarostlý lebedou, která se Sarah zachytávala

o podvozek auta. Ušklíbla se a doufala, že jí to neurve výfuk. Zastavila před domem a zaparkovala vedle modrého vozu Mini. Kousek stranou stála nablýskaná oranžová motorka.

Když vystoupila z auta a protahovala si záda, ztuhlá po dlouhých hodinách strávených za volantem, musela chtě nechtě vzhlédnout ke strohé fasádě domu. Už nepůsobil tak přívětivě a nevyzařovalo z něj takové teplo jako kdysi. Srdce jí v hrudi zběsile tlouklo, a zatímco se kousala do spodního rtu, v očích se jí hromadily slzy. Vypadal úplně stejně, jako když se jí v temných nočních hodinách zjevoval ve strašlivých, divokých snech, které ji i po všech těch letech stále budily. Břečťan na přední straně domu se viditelně rozrostl a téměř teď zakrýval některá horní okna. Obrovské dřevěné vstupní dveře, pobité železnými hřeby a připevněné k rámu masivními půlmetrovými černými panty, byly ale pořád stejné. Tvrdé dřevo, poznamenané nevlídným počasím, už osm set let bránilo ve vstupu těm, kteří zde nebyli vítaní. Kéž by teď odmítlo i ji.

Někdo ji zjevně vyhlížel, ačkoli v telefonátu potvrdila pouze den příjezdu, nikoli čas. Cesta z Cornwallu byla dlouhá, ale dveře před ní se otevřely s vrzáním, prozrazujícím jejich ne příliš časté používání, a objevila se v nich drobná žena ve vybledlých džínách a tričku s nápisem „Vyzývám toto shromáždění k rebelii“.

„Sarah?“ zeptala se a otevřela dveře dokořán. „Vítám tě. Já jsem Amanda, Cordeliina hospodyně. Pojď dál, už tě netrpělivě očekává. Pochybovala, že se vůbec ukážeš, i když jsem jí říkala, že je to směšné.“

Cordelia mě zná až příliš dobře, pomyslela si Sarah, zatímco vcházela do domu a mířila do haly. Všechno bylo přesně takové jako v jejích vzpomínkách. V rohu se stále nacházel stojan na deštníky, akorát v něm chyběly ty dva deštníky, jež v něm bývaly dřív. Kamenná dlažba pod jejíma nohama byla čerstvě zametená. Uvnitř bylo o dobrých deset stupňů chladněji než venku. Sarah se zachvěla a ztěžka polkla.

Zatuchlý pach prachu, vlhkosti a starého kamene, smíšený s vůní starého koženého nábytku a těžkých hedvábných závěsů sahajících až k podlaze, v ní probudil překvapivou vlnu melancholie. Ozvěna jejích kroků se rozléhala všude kolem a mizela v dlouhých chodbách rozbíhajících se různými směry od místa, kde stála. Všechno to bylo až bolestně známé navzdory jejímu přání zapomenout.

Tohle sídlo nemělo původně sloužit jako domov a ani tak nepůsobilo. Hala, v níž se teď nacházela, byla dřív součástí kaple. Po reformaci z ní odstranili veškeré náboženské artefakty, ale stále se pyšnila nádherným klenutým stropem s ozdobnými barevnými svorníky v místech, kde se křížily vyřezávané dřevěné trámy. Naštěstí byly zřejmě příliš vysoko a vandalové ze šestnáctého století je tak nemohli znesvětit. V oknech průčelí se dochovalo několik původních vitráží, jimiž kolem šlahounů břečťanu pronikalo venkovní světlo a vytvářelo na kamenné podlaze tančící barevné odlesky. Sarah si byla jistá, že i po všech těch staletích tady stále cítí stopy kadidla.

Tahle část domu působila stejně zlověstně jako dřív. Vždycky tu panoval chlad, jako by ve vzduchu visely staleté modlitby a neviditelné jeptišky, které tu kdysi klečívaly a odevzdávaly své duše Bohu. Na některých kamenných deskách, nerovných a ošlapaných bezpočtem nohou, jež po nich po staletí chodívaly, byly vyryté nápisy věnované dávným správkyním budovy. Ze zvyku je překračovala.

Sarah následovala Amandu do zadní části domu. Stále netušila, proč si ji kmotra zavolala, ale předpokládala, že se vše brzy vysvětlí. A bude to nepochybně mít pádný důvod. Prošly těžkými dřevěnými dveřmi a vstoupily do světlé georgiánské přístavby, zalité sluncem. Jako dítě měla Sarah tuto část domu nejraději, ale až teď v dospělosti si uvědomila, jak nepatřičně zde působí. Žádný úředník zabývající se územním plánováním by dnes nedovolil, aby k zadní stěně starobylé budovy přistavěli něco tak nesourodého.

Z tohoto stále vznešeného, ale světlejšího interiéru vedly dveře do salonku, jídelny a chodby směřující zpět ke kuchyni, která se spolu s dalšími reprezentativními místnostmi nacházela ve staré části budovy. Amanda ukázala směrem k salonku.

„Je tamhle, běž ji pozdravit a já zatím uvařím čaj, určitě máš žízeň."

„Děkuju, to mám," odpověděla Sarah. Pomalu otevřela dveře. Cítila, jak přitom drhnou o tlustý Aubussonský koberec a vstoupila dovnitř. Nohy se jí třásly, jako by se jí každou chvíli měla podlomit kolena, ale když už došla tak daleko, nemohla couvnout.

Pokoj vypadal jinak, než když tu byla naposledy, ale po tak dlouhé době nebylo divu. Světle růžové stěny a závěsy ze zeleného moaré hedvábí se zaprášenými ozdobnými volány zůstaly stejné, jen látka se už neleskla jako kdysi a široký mramorový krb byl přesně takový, jak si ho Sarah pamatovala. Většina elegantního nábytku však zmizela. Místo něj tam stál mo-

derní rohový gauč, polstrovaný ušák a na mahagonové viktoriánské komodě s jemně zakřiveným čelem byla širokoúhlá televize, v níž zrovna běžela vědomostní soutěž.

„To jsi ty, Sarah?“ ozvalo se z ušáku. Ten důvěrně známý hlas ji na okamžik přiměl zapomenout na všechny pochybnosti a pospíchala ke křeslu.

„Ano, to jsem já, zdravím tě.“ Snažila se mluvit klidně. Sklonila se, aby starou paní políbila na tvář, a v nose ji zalechtala nezapomenutelná vůně Chanelu číslo 5. Což ale bylo to jediné, co na své kmotře poznávala. Vysoká, rázná žena, která vždy vypadala, jako by právě dorazila z vojenského cvičiště a mluvila jako velitelka armády, se proměnila v drobnou, vrásčitou stařenku s propadlými tvářemi. Pokožku měla tenkou a nažloutlou a její kdysi husté, tmavé vlasy byly nyní řídké a bílé. Sarah dělala, co mohla, aby nezalapala po dechu a nedala najevo své zděšení, ale výraz jejího obličeje a emoce, jichž byla plná, ji nepochybně prozradil.

„Ahoj,“ vyšlo z ní sotva slyšitelně, zatímco se snažila vzpamatovat. „Dlouho jsme se neviděly,“ dodala a hned nato své neuvážené poznámky zalitovala. Na jejich více než chabé komunikaci během posledních deseti let nesla stejnou vinu jako Cordelia.

„Vítám tě, drahoušku,“ odvětila kmotra. „Posaď se,“ vybídla Sarah a ukázala na velký gauč. „Je to příšerná věc, ale ze starého divanu už lezly pružiny a koňské žíně. A protože tu se mnou Amanda po večerech sedává, trvala jsem na tom, že jí pořídíme něco pohodlnějšího. Vybrala si ho sama. Nesnáším ho, ale nemusím na něm sedět, takže si nestěžuju.“

Sarah se posadila na okraj gauče. Do tohoto vkusně zařízeného pokoje se vážně nehodil, jenže ten starý divan byl extrémně nepohodlný už v době, kdy sem jezdívala na návštěvu. Takže si dokázala představit, jaká hrůza to musela být v posledních letech.

„Vypadá mile, právě nám chystá čaj.“ Sarah slyšela, že její hlas vytrvale zurčí jako ty řeky venku, a nedokázala to zastavit.

„Bez ní bych to tu nezvládla, moc mi pomáhá. Vaří, uklízí, ošetřuje mě, prostě taková děvečka pro všechno, ale nesmíš jí prozradit, že jsem ti to řekla.“ Cordelia se pousmála.

Další slova přerušilo tiché zaklepání na dveře a vzápětí se v nich objevila Amanda s podnosem, na němž stála čajová konvička, dva hrnečky a talíř se sušenkami Rich Tea. Některé věci se nikdy nezmění, pomyslela si Sarah.

Bez čajové konvičky se to tu zkrátka neobejde. Aspoň že zmizely ty porcelánové šálky a podšálky. Nejspíš se už dávno rozbily.

„Nalévání nechám na tobě," obrátila se Amanda na Sarah. „Večeře je v půl sedmé. Až budeš chtít, přines si kufry a zastav se za mnou v kuchyni. Ukážu ti, ve kterém pokoji budeš bydlet."

„Děkuju," odvětila Sarah a hlas se jí zadrhl v krku. Prosím, bože, hlavně ať to není ten samý. Otočila se, nalila dva šálky čaje Earl Grey a nabídla sušenky Cordelii. Ta si jednu vzala, rozlomila ji napůl a pak obě části odložila zpět na podnos.

„Jsem ráda, že jsi přijela," podotkla. „Upřímně řečeno, nevěřila jsem, že dorazíš, a vůbec bych ti to neměla za zlé. Chápu, jak to musí být těžké, vrátit se sem po tolika letech."

„Nebudu lhát, snad stokrát jsem chtěla otočit auto," přiznala Sarah, „hlavně když jsem musela přejet ty mosty." Na okamžik jí zakolísal hlas a ona se zhluboka nadechla, aby potlačila třes, který slyšela i cítila. Nesmí polevit v ostražitosti, jinak se emoce, pevně zamčené v jejím nitru, nezadržitelně vyderou na povrch.

„Poprvé je to vždycky nejtěžší. Doufám, že až uslyšíš, co mám na srdci, zmírní to tvé obavy." Napila se čaje a její polknutí se rozlehlo po celé místnosti. Pak se zhluboka nadechla.

„Nezbývá mi už moc času – možná šest měsíců, možná méně. Proto tady teď mám Amandu, aby mi pomáhala. Ale nebudu chodit kolem horké kaše, ve své závěti jsem ti tento dům odkázala." Zvedla ruku, aby zabránila očekávané námitce. „Počkej, až domluvím, než něco řekneš." Sarah už opravdu otevřela ústa, ale zase je zavřela. „To, co se přihodilo před lety, nebyla tvoje vina, a já cítím obrovskou lítost – nad tím, co se stalo, i jak to poznamenalo tvůj další život. Zdá se, že jsi ho strávila v ústraní a že právě proto nemáš manžela ani vlastní rodinu. V těch několika málo dopisech, které jsi mi napsala, ses pokaždé zmínila, jak moc tě baví tvá ilustrátorská práce. Jak chceš ale potkávat nové lidi, když pracuješ o samotě? Nemůžeš se pořád obviňovat za to léto, byla jsi ještě dítě. Až odejdu, pohřbi konečně přízraky minulosti a začni tu žít. Vrať se zpět do života. Zrovna ty přece moc dobře víš, jak je vzácný a jak rychle o něj člověk může přijít. Tak, teď jsem ti řekla, co jsem potřebovala. Jinak jsem tě sem pozvala proto, že dům je plný mých osobních věcí a já nechci, aby se po mé smrti někdo prohrabával mými

vzpomínkami. Byla bych ráda, kdybys mi pomohla všechno přebrat, než se odeberu na druhý břeh. Uděláš to pro mě, prosím?“

Až teď směla Sarah promluvit, jenže když otevřela ústa, nevyšel z nich ani hlásek. O tom, co se stalo, všichni celé roky mlčeli, a Cordelia právě strhla víko z Pandořiny skříňky. A navíc jí sdělila, že má zdědit jediné místo na světě, kde nechce a nikdy nebude chtít žít.

„Uděláš to pro mě?“

Sarah si uvědomila, že Cordelia čeká na odpověď. A přijatelná byla jen jedna, přestože Sarah z hloubi duše toužila odmítnout.

„Ano, ano, zůstanu a pomůžu ti. A děkuju, ale tenhle dům nechci. Dej ho kočičímu útulku nebo komukoli jinému.“

Cordelia se zasmála. „Tuhle záležitost můžeme probrat později. Doufám, že do konce léta změníš názor. Tohle místo se ti dostane pod kůži, to si určitě pamatuješ.“

Sarah přikývla. To ano, kdysi to býval pohádkový palác jejích snů. Jenže to už neplatilo.

Přeložila Helena Dvořáková